

КЕПЛЕР 62

КИЇВ
BOOKSHEF
2020

КНИГА ЧЕТВЕРТА:
ПЕРШОВІДКРИВАЧІ

1.

— Прокидайся!

— Ммм, — бурмотить Арі. — Маріє?

— Так. Ми на місці.

— Що?! Ти не жартуєш?

Арі має такий вигляд, ніби його вдарило електричним струмом. Гадаю, ми знепритомніли, коли проходили крізь тунель. Сюди. Я пам'ятаю лише темряву, суцільну темряву. І кілька спалахів світла. А тоді накрила чорна пелена.

Усе пливе перед очима від сліз, що заливають моє обличчя. Я так довго нічого не бачила. Сльози радості трапляються нечасто, тому я не відразу їх витираю.

Мабуть, я прокинулася першою. Я побачила світло, що з'явилося у вікні. Щось синє. Щось зелене. До цього часу нам доводилося побачити не так багато крізь ілюмінатори космічного корабля, який прямував у нескінченній темряві.

Так було досі. А тепер зелений і синій — це найкрасивіші кольори у світі. Вони означають життя.

— Хай там що, та ми перші, Арі, — шепочу я. — Перші в історії людства висадилися на планеті поза Сонячною системою. Ми майже як Адам і Єва.

Можливо, мені не потрібно шепотіти, але зараз це здається єдиним правильним способом розмови. Ми подорожували 1200 світлових років від Землі, пережили невагомість, атрофію м'язів, штучну кому, бурю астероїдів і червоточину. Аби сюди потрапити. Там, де ми залишимося до кінця свого життя.

Я знаю, що корабель рухається швидко, але таке враження, ніби ми рухаємося в сповільненому темпі до планети під нами. Здається, ціле літо проходить, поки ми чекаємо. Електричне вітрило, що розкрилося, мов ребра парасольки, функціонує як гальмо, коли ми спускаємося на планету Кеплер-62e.

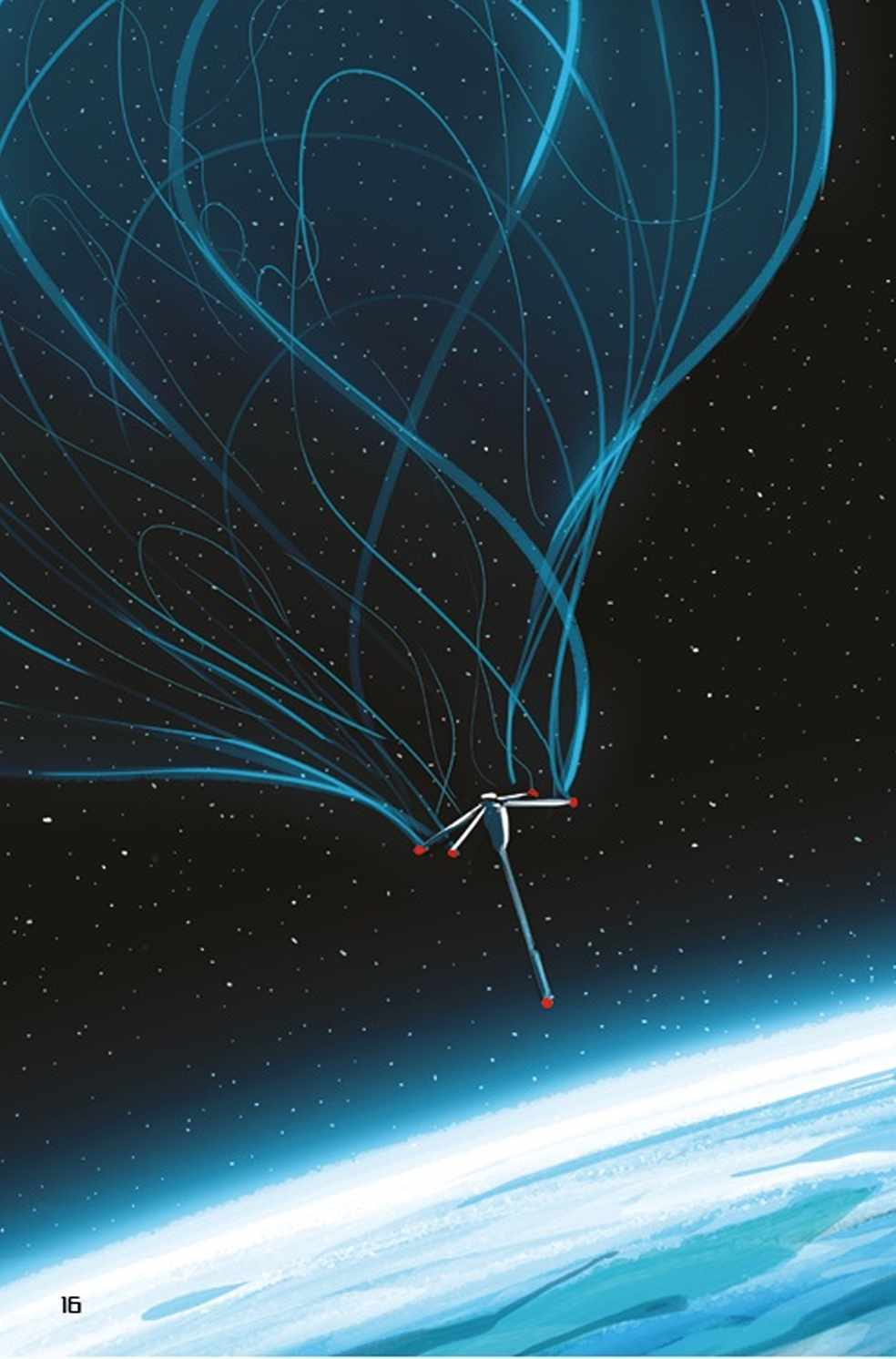
— Мммм, — знову бурмотить Арі, уможуючись на стільчику. — Нам ще далеко?

Я посміхаюся. Арі, мов маленький хлопчик, який втомився їхати в машині й питає маму, чи ще довго. Але у нас немає жодної мами. Усього троє дітей. І Олівія. І ми не в машині, ми на космічному кораблі. Правильніше сказати, на зоряному кораблі, що має назву

«Санта-Марія», таку саму, як і один із кораблів Колумба.

Гігантське електричне вітрило «Санта-Марії» привело нас сюди. Арі намагався пояснити мені принцип роботи корабля, але мій мозок не в змозі це досягнути.

Арі, мабуть, втомився від усього, що трапилося з нами, після того, як ми вилетіли із Зони 51 до космічної станції ISS4. А потім від незбагненно тривалої подорожі сюди, до місця, де ще ніколи не ступала нога людини. Ми мандрували понад чотири сотні земних років, хоча нам це здається лише декількома місяцями. Я не розумію, як це можливо, та це пов'язано з тим, що «Санта-Марія» рухається так швидко, що час минає повільніше порівняно із Землею... чи щось таке. Я просто недостатньо розумна, щоб збагнути. Проте всі, кого ми знаємо на Землі, уже мертві. А втім, я знала не так уже й багато людей. Лише свого батька, Магду й Альфреда (нашу прислугу), та пілотів, Джима і Джеффа. А, так, ще одного хлопчика, Еріка, якому я хотіла сподобатися, хоча це мені так і не вдалося. Власне, моє серце має бути розбите зараз, але відтоді, як померла моя мама, я нічого не відчуваю.

У плавання вирушили три зоряні кораблі: «Нінья», «Пінта» і «Санта-Марія». На борту кожного з них було по чотири особи. Вони називали нас героями, надією людства, майбуттям. Арі сказав, що президент Марія Гудвіл у своїй промові дуже захоплювалася нами (я не чула її, адже на цей час мене ввели в штучну кому). У нас із нею однакові імена, однак, гадаю, це єдине, що між нами є спільного.

Зоряний корабель «Нінья» не витримав польоту. Він зіткнувся з астероїдом і вибухнув. Померли Улі з Німеччини, Мірель із Франції, Вікар з Індії та Хуліо з Аргентини. Це було жахливо, і я відчуваю провину, що більше не сумую за ними. Хоча ми й не були добре знайомі.

Зараз нас залишилося восьмеро. Арі, Йоні, Олівія та я, Марія. А Мін-Юн, Ліза, Світлана та Альберт перебувають на зоряному кораблі «Пінта», який трохи відстає від нас. Світлана доросла і красива. Те, як Арі час від часу пильно дивився на неї в Зоні 51, мене трохи непокоїть. Мабуть.

Маленька тепла рука бере мою, і коли я дивлюся вниз, бачу молодшого брата Арі, Йоні. Він теж прокинувся. Його очі виблискують так, що, здається, можна розгледіти в них себе, але він виглядає втомленим.

— Ми маємо почати збирати модулі, щойно приземлимося, — каже Арі.

— Сподіваюся, ми зможемо вдихнути повітря. І жахливі космічні монстри не застрелять нас, щойно ми вийдемо з корабля, — каже Йоні.

— Ми наближаємося, — оголошує холодний голос. — Приготуйтеся до посадки. Я залишатимусь у кабіні, допоки ми приземлимося.

Голос Олівії хрипло лунає з динаміків. Не схоже, що вона радісна чи задоволена. Добре бути професіоналом, але їй слід принаймні трохи радіти, що ми нарешті сядемо на Кеплер-62е після найбожевільнішого польоту в історії людства. І я не перебільшую, можливо, навіть навпаки.

2.

Величезний парашут розкрився над нами, і зоряний корабель, м'яко торкнувшись поверхні, приземлився на Кеплер-62е. Корабель задрижав і за кілька секунд притих.

Ми дивимось одне на одного. Я бачу Арі та Йоні, бачу, що вони навіть не можуть усвідомити, яке це надзвичайне досягнення.

Щойно дрижання припинилося, нас охопила суцільна тиша.

Олівія, мабуть, вимкнула всі вентилятори й електроніку. Ми так звикли до їхнього постійного гулу, що не пам'ятаємо, що таке тиша.

Хоча я знаю, що ми вже не зможемо полетіти кудись звідси, але все одно тішуся, що наш корабель залишився цілим.

— Просто задумайтесь. Перша людина полетіла на Місяць задовго до мого народження. Це лише кілька днів подорожі від Землі, — каже Йоні. — І ось ми висадилися на планеті за 1200 світлових років від Землі. Хтось має сказати щось дійсно круте просто зараз.

Зараз нас залишилося восьмеро. Арі, Йоні, Олівія та я, Марія. А Мін-Юн, Ліза, Світлана та Альберт перебувають на зоряному кораблі «Пінта», який трохи відстає від нас. Світлана доросла і красива. Те, як Арі час від часу пильно дивився на неї в Зоні 51, мене трохи непокоїть. Мабуть.

Маленька тепла рука бере мою, і коли я дивлюся вниз, бачу молодшого брата Арі, Йоні. Він теж прокинувся. Його очі виблискують так, що, здається, можна розгледіти в них себе, але він виглядає втомленим.

— Ми маємо почати збирати модулі, щойно приземлимося, — каже Арі.

— Сподіваюся, ми зможемо вдихнути повітря. І жахливі космічні монстри не застрелять нас, щойно ми вийдемо з корабля, — каже Йоні.

— Ми наближаємося, — оголошує холодний голос. — Приготуйтеся до посадки. Я залишатимусь у кабіні, допоки ми приземлимося.

Голос Олівії хрипло лунає з динаміків. Не схоже, що вона радісна чи задоволена. Добре бути професіоналом, але їй слід принаймні трохи радіти, що ми нарешті сядемо на Кеплер-62е після найбожевільнішого польоту в історії людства. І я не перебільшую, можливо, навіть навпаки.

2.

Величезний парашут розкрився над нами, і зоряний корабель, м'яко торкнувшись поверхні, приземлився на Кеплер-62е. Корабель задрижав і за кілька секунд притих.

Ми дивимось одне на одного. Я бачу Арі та Йоні, бачу, що вони навіть не можуть усвідомити, яке це надзвичайне досягнення.

Щойно дрижання припинилося, нас охопила суцільна тиша.

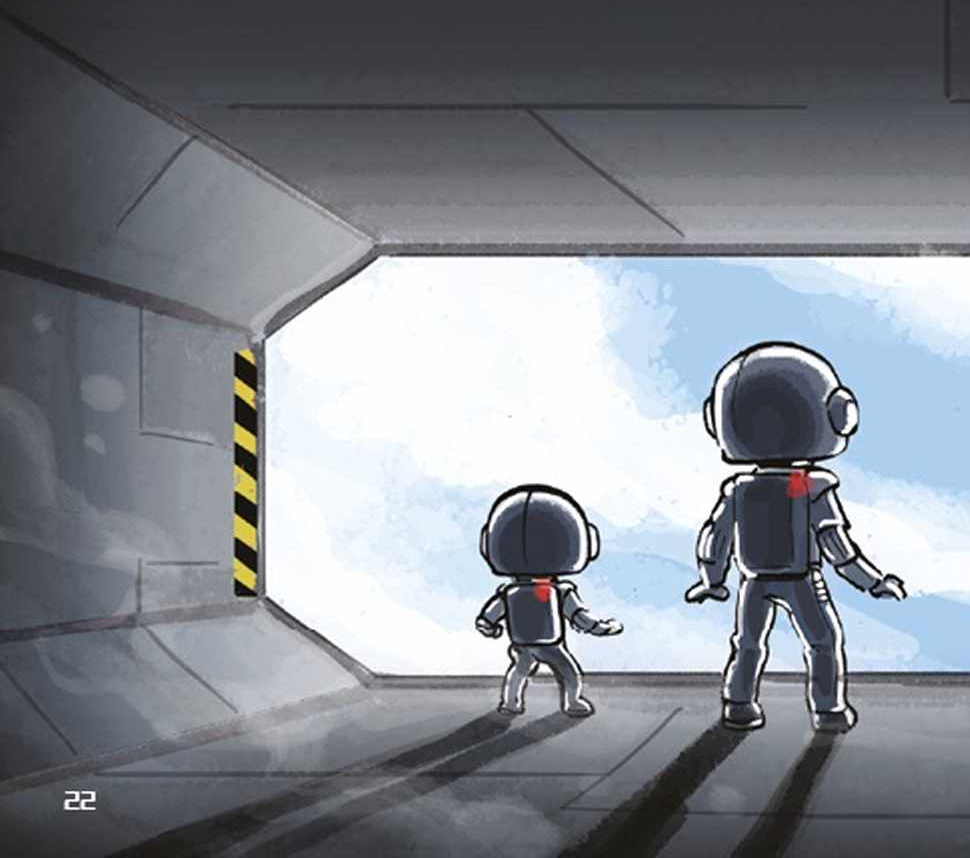
Олівія, мабуть, вимкнула всі вентилятори й електроніку. Ми так звикли до їхнього постійного гулу, що не пам'ятаємо, що таке тиша.

Хоча я знаю, що ми вже не зможемо полетіти кудись звідси, але все одно тішуся, що наш корабель залишився цілим.

— Просто задумайтесь. Перша людина полетіла на Місяць задовго до мого народження. Це лише кілька днів подорожі від Землі, — каже Йоні. — І ось ми висадилися на планеті за 1200 світлових років від Землі. Хтось має сказати щось дійсно круте просто зараз.

Нарешті ми стоїмо на траві. Трава! 1200 світлових років від Землі!

Серце починає битися швидше, коли Олівія відкриває захисне скло свого шолома. На півсекунди всі ми, здається, боїмося, що вона вибухне від тиску або пожовкне і розпадеться через брак кисню, але обличчя залишається нормальним.

— Ви можете відкрити захисне скло, — лунає голос Олівії крізь радіолокаційні шоломи. — Атмосфера чудова. А радіація перебуває у безпечних межах. І вірите чи ні, оскільки ми пролітали червоточину, ми все ще живемо в той самий час, коли виїхали.

Хух! Отже, на Землі ще живуть люди.

Я відкриваю захисне скло.

